

Prvo poglavlje

Delovi Arčijevog dnevnika

UTORAK, 6. JANUAR

Danas su me opet nazivali *bod*. Kao i „glupava nakazo”, „ulizice”, „nastavnikovo ljubimče” i raznim drugim imenima koje radije ne bih ponavljao. I sve samo zato što sam podsetio gospođu Birn da je večer za domaći zadatak.

„Zašto nisi mogao svoju veliku gubicu da držiš zatvorenu?”, urlala je Miranda Džons na mene posle toga.

Ali, ja jednostavno to tako ne radim, pokušao sam da objasnim.

Zaista nije lako kada si neobično zreo za svoje godine. Još nisam napunio trinaest, a već sam

mudar poput osamnaestogodišnjaka. Možda čak i dvadesetogodišnjaka.

Ali opet, oduvek sam bio napredan. Sa samo šest godina mogao sam da razgovaram o aktuelnim događanjima sa svojom bakom i njenim prijateljima. Bili su tako zadivljeni. Najsmješnije od svega je da se nikada nisam trudio da se ponašam kao odrasla osoba. Stvar je u tome da svakog jutra kada se probudim mogu da osetim kako sva ta zrelost vri u meni.

Pretpostavljam da je to neka vrsta dara. Isto kao što se neki ljudi rode kao matematički geniji ili fudbalski šampioni, ja sam dobio nekoliko dodatnih porcija mudrosti.

Kod kuće je bilo veče za pranje veša. Sva odeća se suši na radijatorima dok ja ovo pišem. Izvadiću dasku za peglanje i ustremiti se na nekoliko rukava od košulja pre nego što sutra odem u školu.

Tata je kasnio večeras. Bio je na još jednoj audiciji. Ali ja sam spremio pravi obrok: krompiriće, riblje filete i pasulj. Uvek ga dočeka nešto toplo.

SREDA, 7. JANUAR

Jutros sam prijateljski pozdravio Mirandu. Želeo sam da joj pokažem da joj nisam uzeo za zlo njeno jučerašnje urlanje.

Istog trenu me je pitala: „Šta to radiš?”

„Smešim ti se.”

„E, pa, nemoj”, odgovorila je. „Smeta mi.”

Verujem da je to njen neobičan smisao za humor. Sve u svemu, ona je prilično čudna osoba. Sama sedi u poslednjoj klupi i deluje pomalo haotično. Uvek je prekoravaju jer zavrće suknju, ili zbog toga što nosi pantalone ili zato što je probušila obrve (zbog ovoga je bila suspendovana prošlog meseca).

Danas smo upoznali našeg novog nastavnika matematike. Omanji riđokosi čovek sa kratkim riđim brkovima. Napisao je svoje ime na tabli. Gospodin Tinkler. Neko je uzviknuo: „Tinki Vinki”. Pocrveneo je, ali nije rekao ništa.

Govorio je veoma tiho, ali ono što je rekao bilo je baš interesantno. Rekao je da je matematika veoma uzbudljiv predmet, ali da se neki ljudi izgube i da zbog toga ne uživaju u njoj. „Matematika je kao putovanje”, rekao je. „Vodiću vas na tom putovanju držeći vas za ruku.”

„Hm...”, promrmljao je neko.

„A šta ako se razbolimo na putovanju?”, rekao je neko drugi.

Gospodin Tinkler je ponovo pocrveneo.

„Pružite mu priliku”, prosiktao sam. Ali, oni su se samo kikotali. Mogu da kupim sir koji je zreliji od nekih mojih drugova iz razreda.

ČETVRTAK, 8. JANUAR

Jadni gospodin Tinkler. Jedan dečak je tražio da izađe. A onda je otišlo njih šestoro. „Nemojte svi odjednom”, zavapio je. Ali oni su ipak otišli. Činilo se da su prošle godine pre nego što ih je direktor vratio u učionicu. Odeljenje je potpuno utihnulo kada je on polako ušao unutra.

Direktor je stajao pored vrata nadgledajući ostatak časa. Ruka gospodina Tinklera je zadrhtala kada je počeo da piše po tabli.

Nakon toga, pokušao sam prijateljski da porazgovaram sa njim. Međutim, direktor je obigravao oko njegovog stola. Ostao je da razgovara sa gospodinom Tinklerom tokom dobrog dela pauze za ručak. Zaista se nadam da gospodin Tinkler nije otpušten ili bilo šta slično tome, jer imam utisak da u njemu ima potencijala.

PETAK, 9. JANUAR

16.30h

Gospodin Tinkler je danas ušao u našu učionicu kao potpuno drugačija osoba. Uleteo je unutra kao da su ga upravo pustili iz kaveza. Naterao nas je da stanemo u red ispred vrata i u koloni uđemo unutra, naravno u tišini. „U redu, okrenite prvu slobodnu stranicu.” Delovalo je kao da je ostao bez daha.

„Tinki Vinki”, neko je uzviknuo.

„Ko je to rekao?”, zahtevao je. Ali niko se nije javio.

Brci su mu zadrhtali. „Želim da vam bude kristalno jasno. Neću tolerisati takvo ponašanje u svojoj učionici. Nikada i nisam.”

Počeo je da piše po tabli. Dečak u redu pozadi krišom je pio iz konzerve. Odjednom je konzerva poletela iz njegovih ruku i prizemljila se tačno pored stola Mirande Džons.

Gospodin Tinkler se istog trena okrenuo i spazio konzervu. „Da li je to tvoje?”, pitao ju je.

Odmahnula je glavom.

„Kako se zoveš?”

Rekla mu je, a on se ustremio na nju. Bilo je očigledno da je ranije čuo priče o njoj, verovatno od drugih nastavnika.

„Ustani”, tražio je od nje.

„Zašto?”

„Samo uradi onako kako ti je rečeno.”

Ustala je veoma lagano. Potom je piljila u njega, blago se osmehujući kao da ju je to zabavljalo.

„U redu”, zarežao je najednom. „Dosta je bilo ovog nepoštovanja. Izlazi.” Niko to nije očekivao.

„Videćemo se na kraju časa, Miranda Džons.”

„Već brojim minute”, promrmljala je, a potom se nemarno uputila prema vratima.

„Da li još neko želi da joj se pridruži?“, zavapio je.

Niko nije. Ceo razred je sada bio neverovatno tih. Gospodin Tinkler tresnuo je svojim papirima o sto. „Ophodićete se prema meni s poštovanjem“, uzviknuo je. „Budite uvereni u to.“

Do kraja časa, napetost se osećala u vazduhu. Pomalo mi je bilo žao Mirande Džons što je morala da ima posla sa gospodinom Tinklerom dok je bio u takvom divljačkom raspoloženju.

Kao pokušaj da stvari učinim lakšim, prijateljski sam mu se nasmešio dok sam izlazio i upitao ga: „Kako ste se smestili?“

Kao da se nekako trgnuo. „Sasvim dobro“, promrmljao je obazrivo.

„Pa, prva nedelja je najgora. Kada jednom prođe, sve će biti u redu. Uživajte.“ Verujem da ga je razgovor značajno opustio.

Ali, kasnije je Miranda Džons urlala na mene preko igrališta. „Ti zaista ne možeš da se suzdržiš, zar ne? Moraš da se ulizuješ svakom nastavniku u ovoj školi.“ Potpuno je pogrešno razumela ono šta sam pokušao da uradim.

Ovo mi se, zapravo, dešava često.

18h

Vratio sam se. Više vam neću reći ništa u vezi sa školom. Petak je večer, za ime boga! Ali ću vas malo provesti kroz moju sobu. Ne stidite se, uđite.

Prvo što ćete primetiti su avioni koji vise sa plafona. Potom ćete videti ogromnu fudbalsku loptu (moj omiljeni sport), dvogled (obožavam da posmatram ptice), kao i knjige u ogromnim količinama. Većinu sam nasledio od bake i njenih prijatelja. Pročitam oko tri nedeljno. Trenutno čitam priču o svetskoj dominaciji i hipnotisanju koje se zove *Tri taoca* od Džona Bjučana.

Na zidovima se nalaze poster i neke veoma lične fotografije. Na jednoj sam beba, a mama me drži u naručju. Preminula je kada sam imao sedam meseci, ali je na toj fotografiji neopisivo lepa. Ja izgledam kao ogromno skuvano jaje.

Nakon što je ona umrla, tata i ja smo se preselili da živimo sa majčinom majkom, mojom bakom. Ona živi u Majdenhilu, malenom gradiću u Glauserširu. Veoma voli da naređuje, a zubi joj zveckaju uvek kada jede, ali i pored toga sam voleo što živim sa njom. Jedino što je bilo loše je to što je tata provodio mnogo vremena putujući na audicije, pa ga nekada i nedeljama nisam viđao.

Ipak, mnoge srećne trenutke provodio sam sa bakom i njenim prijateljima. A onda mi je tata

prošlog oktobra rekao da zahvaljujući gospodinu Viziju sada možemo sebi da priuštimo da živimo negde bliže Londonu. Radovao sam se što ćemo imati sopstveni stan, ali sam mrzeo to što ćemo biti daleko od bake.

Isplela mi je šal kao oproštajni poklon i sada ga nosim svakog dana. Na zidu su dve njene slike, kao i jedna moja na kojoj energično stepujem. Baka mi je približila to naročito zadovoljstvo.

U jednom uglu moje sobe nalazi se omanji radni sto koji se klima kao lud. I naravno, tu je veoma mekani krevet. I to je to. A kada imam stresan dan (poput današnjeg), dolazim ovamo i dozvolim svojoj sobi da me općini.

Nikada me nije izneverila.

SUBOTA, 10. JANUAR

10.30h

Tata i ja smo večeras opuštено gledali televiziju kada se pojavio gospodin Vizi. „Nov i briljantan”, počeo je. Odjednom se tata našao na nogama. Drhtavu ruku uperio je u ekran televizora. Šok ga je celog obuzeo da nije mogao da progovori.

Potom je i mene obuzeo užas kada sam shvatio nešto strašno – gospodin Vizi je sada govorio glasom nekog drugog glumca.

„Možeš li da poveruješ u to?“, uzviknuo je tata. „Izbacili su me, a niko se čak nije ni potrudio da me o tome obavesti. Čekaj samo dok porazgovaram sa svojim agentom za glas!“

4.00h

Pre oko dva sata probudili su me zvuci iz prize-mlja. Zatekao sam tatu kako sedi u kuhinji, kose podignute uvis i sa paćeničkim izrazom na licu. „Hej, nisam želeo da te probudim.“

„Tata, ponekad u životu ima važnijih stvari od spavanja“, odgovorio sam mu. Napravio sam nam nešto da gricnemo. Bio je to jedan od mojih specijaliteta – špagete sa komadićima slanine. Potom smo dugo razgovarali.

„Da budem iskren, Arči“, rekao je tata, „računao sam na taj novac od gospodina Vizija još nekoliko meseci. Posebno što se ništa drugo nije pojavilo. Jednostavno sam odlazio na mnoge audicije, dosta lepog je bilo rečeno o meni, ja bih se neverovatno ponadao, a potom bih gledao kako su izabrali nekog drugog.“

„Nekoliko puta ti je sve izmaklo za dlaku“, rekao sam.

Tata se nije obazirao na moj komentar. „Ponekad se pitam da li bi trebalo da zaboravim na sve i

pronađem pravi posao... Stvar je u tome što znam da u meni leži dobar glumac.”

„Zini i pronaći ću ga za tebe”, našalio sam se.

Tata se nasmejao zbog toga, a potom me upitao: „Budi iskren sada, Arči, da li gubim vreme? Mogu to da podnesem.”

„Naravno da ne gubiš vreme”, uzviknuo sam. „Samo ti je potrebna sreća, a onda će tvoj talenat isplivati u prvi plan. I svi će biti tako impresionirani da više nikada ponovo nećeš biti bez posla. Samo nastavi, tata. Mislim da će ti se uspeh desiti prilično brzo.”

„Imaš takav osećaj, zar ne?”

„Tako je.” (Uzgred, zaista sam ga imao.)

A onda je tata rekao: „Neki očevi uvek čupaju kosu zbog svojih sinova. Ali ja nikada ne moram da brinem šta će tvoji nastavnici reći o tebi... Tako sam srećan.”

U stvari, tata i ja uopšte nismo tipični otac i sin. Više smo kao dva zaista dobra drugara.

NEDELJA, 11. JANUAR

Tata se danas oraspoločio. Zapravo, danas po podne u supermarketu upao je u jedno od svojih šašavih raspoloženja. Rekao mi je da imam pet minuta da

napunim kolica sa svime što želim i da moje vreme počinje istog trena.

I tako sam jurio između rafova dok je tata izuzetno glasno odbrojavao minute. Svi su nas posmatrali. Jedna gospođa je pitala tatu šta se događa. „Brzinska kupovina”, uzviknuo je tata. „To je novi hit. I vi ćete to ubrzo raditi.”

Kada smo se vratili, napravio sam puding od karamele koji je tata nazvao „senzacija kosmičkog ukusa”. Takođe je rekao da će me sledeće subote odvesti gde god poželim. Odabrao sam Londonsku tamnicu. Ranije sam bio tamo i uvek bih se oduševio.

PONEDELJAK, 12. JANUAR

Tatin agent za glas je rekao da su oglašivači smatrali da je gospodinu Viziju bilo potrebno „osveženje”. To je značilo novi glas.

Dok je večeras bio odsutan (na još jednoj audiciji), pobacao sam sve besplatne proizvode sa likom gospodina Vizija koje su nam dali. Sada tatu ništa u našoj kući neće podsećati na ovo poglavlje njegovog života.

UTORAK, 13. JANUAR

Za vreme časa gospodina Tinklera neka devojčica je pričala dok je on pisao po tabli. „Tišina, Miranda”,

rekao je, a da se nije čak ni okrenuo. A Miranda danas nije ni bila prisutna! Neko je ovo pokušao da mu stavi do znanja, ali je on jednostavno planuo: „Spusti ruku. Ne zanima me.” Kao da je njegovo lice podešeno tako da izgleda kao da je stavio masku sa izrazom koji odaje loše raspoloženje.

Niko ne uživa na časovima gospodina Tinklera. Čak ni ja. Ali opet, matematika je predmet koji najmanje volim.

Ipak, uvek sam pokušavao da prijateljski porazgovaram s njim. Često bih spomenuo nešto što sam pročitao u novinama tog dana. Mislim da ceni moju pronicljivost.

Danas, za vreme ručka nisam mogao a da ne primetim kako je škola delovala neuredno. A onda mi je na pamet palo nešto fenomenalno. Zašto ne bih zamolio svakog učenika da pokupi pet otpadaka? Tako bi cela škola bila čista za tridesetak sekundi.

Bio sam veoma uzbuđen. A bila je i gospođa Birn, moj razredni starešina, kada sam joj to spomenuo. Rekla je da bi moj plan mogao da promeni čitavu životnu sredinu. Objaviću ga sutra.